

den ikke sætte igjennem i Folkethinget, og hvad den kan sætte igjennem i Landstthinget, kan den ikke sætte igjennem i Landstthinget, er det god Rigsdagslogik at sige, at saa kan det ikke nytte at arbejde med denne Regering. Det forekommer mig en meget forstandig Logik og ikke alene en Rigsdagslogik, men jeg paaftaar, at det er en almindelig god og sund Logik hele Landet over og ikke nogen aparte Rigsdagslogik. Den høitærede Minister syntes at antyde dette, men denne Logik findes hos os som alle andre Steder, at naar man gjentagne Gange har set Ens Arbejde spildt, fordi det ikke kan nytte at blive enig eller uenig med Ministeriet, fordi det Altsammen fører til samme Resultat, nemlig Kul, saa holder man op at arbejde, og det er uberettiget af den høitærede Minister at beklage sig over, at det vedkommende Lønningsudvalg ikke har fortsat Arbejdet med de andre Lønningslove. Jeg vil sige, at dersom Udvalget havde behandlet de andre Lønningslove, havde det været meget uforstandigt, men det har det ikke gjort, og det fortjener al Ros for sin Optræden. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Lønningslove, hvor det vilde være meget let at vise, at det under de andre Ministerier gaar paa samme Maade som under Finantsministeriet. Det er ikke særlig Finantsministeriet, der er Skyld i, at Lønningslovene ikke komme ud. Det er, hvad skal jeg kalde det — en Fortjeneste, der hviler paa hele Ministeriet som en fælles Fortjeneste, men derfor ogsaa har den Virkning, at Lønningslovene ikke med nogen Virkning kunne behandles, og at ned sætte Udvalg, for at de skulle gjøre unyttigt Arbejde, tror jeg ikke, man bør. Derimod kan det være meget forstandigt og nyttigt at ned sætte Udvalg for at modtage de enkelte Love, som blive forelagte, og derfor finder jeg det ikke saa underligt, naar den høitærede Minister meddeler, at han ikke har hørt Noget fra det Udvalg, som har med disse Love at gjøre. Jeg tror, at den høitærede Minister kan være ganske rolig, han faar heller ikke Noget at høre derfra. Blot endnu en ganske kort Bemærkning om dette Spørgsmaal. Naar den høitærede Minister sagde, at han troede, at han i sin Tid havde gjort sin Pligt paa dette Omraade, fordi han havde forelagt Lovene, da er det ikke nok for en Minister at forelægge Lovene. Maa ske jeg

maa bemærke med det Samme, at det kan være nok for et enkelt Medlem at forelægge en Lov, saa kan han have sin Samvittighed fri, men en Minister maa gennemføre Lovene, og kan han ikke det, kan han lige saa godt lade være at forelægge dem. — Vedrørende Rolding skal jeg kun tillade mig at bemærke, at jeg deler den høitærede Ministers Betragtning af Forholdet til Kommunerne, men jeg tror dog, det er rigtigere at ndrykke det saaledes, at man i lignende Tilfælde ikke vil forlange Godtgjørelse fra vedkommende Kommunes Side; thi den almindelige Regel, at man aldrig mere vilde tænke paa at forlange noget Tilskud fra Kommunen, frygter jeg, vil blive for streng. Der kunde dog tænkes de Tilfælde, hvor den Foranstaltning, der ønskedes, var af saa ubelukkende lokal Interesse, at det vilde være urimeligt, om Staten paatog sig den hele Udgift. Men jeg antager ikke, at der i denne Reservation ligger noget Væsentligt. — Med Hensyn til Livrentehonorarerne forbeholder jeg altsaa nærmere Oplysninger og skal ikke komme nærmere ind paa Sagen nu.

I Anledning af det Forslag, som det ærede Medlem fra Øbeltoft (Th. Christensen) har stillet, maa jeg indskrænke mig til at sige, at Forslaget har været saa stort og saa omfattende i sine Konsekvenser, at Udvalget ikke har haft Tid til at behandle det. Det er først fremsat, umiddelbart før 2den Behandling fandt Sted her i Salen, og er jo et Forslag, som det ærede Medlems Foredrag tydeligt viser, der rører om trent ved alle Administrationens Grense og ved hele Finantsloven. Det har derfor ikke været muligt at gjøre det til Gjenstand for nogen Overvejelse inden 2den Behandling. Jeg skal altsaa ikke udtale mig paa Udvalgets Vegne om Sagen, men overlade til det ærede Medlem, hvad han vil gjøre med Hensyn til Forslaget, idet jeg dog ikke kan tilbageholde den Bemærkning, at jeg tror, at det vil være saavel for Sagen, som man derigjennem vil røre ved, som for selve Forslaget det Unsigelste, om han tog det tilbage allerede nu og da lod det blive Gjenstand for en nærmere Forhandling med andre Medlemmer om, hvorvidt man vil fremme det til 3die Behandling, dersom man vil Reformen, og ikke vil foretrække at lade den